

FÖRSTA SÖNDAGEN I FASTAN

INVOCAVIT

Luk. 10:17–20 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesus sände ut ”de sjuttio” på ett missionsuppdrag före den stora missionsbefallningen, som Han gav de tolv apostlarna efter uppståndelsen (Matt. 28). ”De sjuttio” var en vidare krets lärjungar som följde Jesus och lyssnade till Hans undervisning. De skulle också predika till folket att ”Guds rike är nu hos er” samtidigt som de skulle bota sjuka (Luk. 10:9). Kraftgärningar var något som följde apostlarna och de första lärjungarna på deras missionsresor.

UNDER OCH TECKEN GÖR DET LÄTTARE FÖR OSS ATT TRO

Många moderna teologer har avlägsnat det övernaturliga från den kristna tron. De har gjort det i det välmenliga men alldeles felriktade försöket att göra kristendomen lättare att ta till sig för moderna människor. De vill hjälpa människor till tro och förändrar därför den kristna tron så att den blir lättare att smälta. När korsets anstöt är borta, när människans syndafördärv och behov av Jesus såsom korsfäst för deras synder förnekas, försvinner naturligtvis den naturliga människans motstånd mot kyrkan. Men evangeliets kraft till frälsning är också borta och människorna visar i regel i längden inget intresse för det urvattnade budskap som predikas av de moderna prästerna.

När det så gäller själva undren är det faktiskt på rakt motsatt sätt i jämförelse med hur de moderna teologerna resonerar. De vill ta bort underverken som de menar hör till en förvetenskaplig verklighetsförståelse, för att den moderna människan lättare skall kunna tro. Men Gud utför ju inte underverken för att göra det svårare för oss att tro, utan tvärtom för att göra det *lättare*. Detta gäller såväl människorna under antikens tid som människorna i vår tid.

När de sjuttio kom tillbaka från sitt missionsuppdrag var de hänförda och berättade för Jesus: ”Herre, till och med de onda andarna lyder oss i ditt namn.” Detta var ju något enastående och uppseendeväckande. Men Jesus menade att det i själva verket inte var så mycket att förundra sig över. Han svarade att allt det som de utfört berodde på Hans egen stora makt, den som skulle komma att slunga ned satan från himmelen.

När Jesus sedan fortsatte att tala till de sjuttio om deras makt att trampa på ormar och skorpioner, sådana tecken som skulle bekräfta deras undervisning, var det inte bara jordiska ormar utan även helvetesormen djävulen Han åsyftade. Genom sin korsdöd krossade Han ju ormens huvud och Ordet om detta, det frälsande evangeliet, avväpnar djävulen helt och hållet. Detta senare är det allt avgörande. De underverk lärjungarna gjorde betydde egentligen ingenting alls tagna för sig. Jesus manade dem därför att inte glädja sig så mycket över underverken, utan istället över att deras namn var skrivna i Himmelen – alltså att de var frälsta och på väg till den eviga saligheten. Det hemska är att många människor går evigt förlorade.

MÅNGA MÄNNISKOR GÅR FÖRLORADE VARJE DAG

Det är allvarligt att vara människa. Man lever bara en enda gång en kort tid här på jorden, och sedan skall man ingå i evigheten. Man dör bara en enda gång och vi har bara en enda själ som antingen kommer att vara i helvetet eller i himmelen för alltid. Det finns bara en enda evighet. Idag finns det ungefär 7,3 miljarder människor på jorden och inom kort skall de alla – *vi* alla – passera gränsen till evighetens värld. Det är kusligt att tänka på att det varje timme dör 10 000 människor och att Jesus säger att det bara är få som finner livets väg och vandrar på den, medan det är många som vandrar på den breda vägen som leder till fördärvet (Matt.

7:13-14).

Enligt Jesu klara ord kommer det också bland getterna på den vänstra sidan, de som förbannas och visas bort till den eviga elden, finnas sådana som här i världen kallat Honom "Herre". De har levt med i kyrkan eller församlingen, med munnen har de bekänt Jesus som Herre, men de var aldrig kända av Jesus. Inte heller kände de Honom. En del av dem hade till och med utfört sådana underverk som "de sjuttio" hänfört talade om för Jesus att de hade utfört i Hans namn. I Bergspredikan ger oss Jesus denna upplysning om domens dag: "Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!" (Matt. 7:22-23).

Vi har hört att satan är besegrad. Detta är ett stort glädjeämne. Samtidigt hörde vi också att han är nedslungad på jorden. Djävulens vrede är stor därför att han vet att hans tid är kort. Fastän han är besegrad fortsätter han ändå att kämpa. Han skall snart kastas i den eviga elden (Upp. 20:10) och vill få med sig så många som möjligt av oss människor. Är vi vakna för hans verksamhet?

Mot bakgrund av evighetens allvar och djävulens planer med oss människor, är det inte konstigt att Jesus liksom tonar ned "de sjuttios" glädje över att andarna lydde dem. Även helbrägdagörare och undergörande profeter kan ju få höra Jesu ord på den yttersta dagen: "Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!" (Matt. 7:23). Det är istället något annat Jesus framhåller som det allt avgörande för "de sjuttio":

ATT HA SINA NAMN SKRIVNA I HIMMELEN ÄR DET ENDA VIKTIGA

Det var detta Jesus sade skulle vara "de sjuttios" verkliga glädje. Att ha sitt namn i Himmelen, eller i livets bok som det också uttrycks i Bibeln, betyder att man är medborgare i Himmelen, att man har tillträde till det verkliga, eviga livet. Livets bok är Guds "mantalsbok" över sina utvalda, dem som Gud känner som sina (jfr t.ex. 2 Mos. 32:32, Ps. 69:29, Fil. 4:3, Upp. 13:8, 17:8).

I Upp. 20, där den slutliga domen beskrivs, talas om hur böcker öppnas. Alla blir dömda "efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna". Denna dom efter gärningar skulle, om inget annat tillfördes i domen, leda till fördömelse för alla, eftersom "alla har syndat och saknar härligheten från Gud" (Rom. 3:23). Men så öppnas en annan bok, Livets bok. Denna bok nämns sammanlagt sju gånger, vilket är förbundets tal, i Uppenbarelseboken (Upp. 3:5, 13:8, 17:8, 20:12, 15, 21:27 och 22:19). Undersöker man dessa ställen framgår det att det är de utvalda som står uppskrivna i denna bok. Dessa skall bli delaktiga av den eviga saligheten eftersom deras namn stod uppskrivna redan innan världen skapades (Upp. 17:8).

Men Gud är rättfärdig, hur kan det då komma sig att de utkorade blir frikända i domen? Guds rättvisa kräver ju att synden bestraffas och också om de utkorade gäller att "alla har syndat" (Rom. 3:23). De får en frikännande dom eftersom Jesus, deras Huvud, redan burit straffet i deras ställe (Jes. 53:4-6, 1 Petr. 2:24 m.fl.). Därför står de som "rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av Hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem" (Rom. 3:24).

Vi skall observera att det inte finns någon tredje bok, som heter dödens bok. Det finns ingen förutbestämmelse till förtappelsen. Antingen blir man dömd på lagens väg efter sina gärningar som står uppskrivna i de första böckerna eller så blir man frikänd genom Jesu blod som strukit bort alla ens onda gärningar. Det senare gäller dem som har sina namn uppskrivna i Livets bok.

Till sist några ord till dig som vill undgå domen, och som kanske undrar huruvida du är utvald till frälsning: Att vara utvald är att vara kristen, att tro på Jesus, och det är fritt fram för var och en att komma till Honom som är syndares Frälsare. Jesus säger: "Den som kommer till mig skall jag aldrig någonsin kasta ut" (Joh. 6:37). Den helige Ande säger: "Kom!". "Och den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet" (Upp. 22:17).

Så undgås den eviga förtappelsen och vinns det eviga livet. Tro på Herren Jesus, kom till Honom, vänd dig till Honom med din synd och ta emot Hans förlåtelse och frälsning, och du blir frälst! Amen.